ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ὅταν ὁ Γεώργιος Ντιροὰ ξαναβρέθηκε στὸν δρόμο ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν γιὰ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ.

Εἶχε ἐπιθυμία νὰ τρέξῃ, νὰ ὀνειρευθῇ, νὰ περπατήσῃ ἀναλογιζόμενος τὸ μέλλον καὶ ἀναπνέων τὸν ἁπαλὸ νυχτερινὸν ἀέρα. Ἡ σκέψις ὅμως τῆς σειρᾶς τῶν ἄρθρων ποὺ τοῦ εἶχε ζητήσει ὁ Βαλτὲρ τὸν κατεδίωκε καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως στὸ σπίτι του γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐργασία.

Ἐπέστρεψε βιαστικός. Ἐβγῆκε στὸ ἐξωτερικὸ μπουλβάρ, τὸ ὁποῖον καὶ ἠκολούθησε ὡς τὴν ὁδὸν Μπουρσιὲ ὅπου κατοικοῦσε. Τὸ σπίτι ὅπου ἔμενε, μὲ ἕξη πατώματα, ἦταν κατοικημένο ἀπὸ εἴκοσι μικρὲς οἰκογένειες ἐργατῶν καὶ ἀστῶν, καὶ ἐδοκίμασε, ἀνεβαίνοντας τὴν σκάλα, τῆς ὁποίας ἐφώτιζε μὲ σπίρτα τὰ βρώμικα σκαλοπάτια ὅπου ὑπῆρχαν κομμάτια χαρτί, ἀποτσίγαρα, διάφορες φλοῦδες ἀπὸ τὴν κουζίνα, μιὰν ἀναγουλιαστικὴν αἴσθηση ἀηδίας, καὶ μιὰ βία νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ μέσα, νὰ κατοικήσῃ σὰν τοὺς πλουσίους, σὲ σπίτι ὡραῖο, καθαρό, στρωμένο μὲ τάπητας. Μιὰ βαρειὰ ὀσμὴ φαγητοῦ, ἀποπάτου καὶ ἀνθρώπων, μιὰ ἀποτελματωμένη ὀσμὴ βρώμας καὶ μούχλας ποὺ κανένα ρεῦμα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν διώξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, τὸ ἐγέμιζε ἀπὸ πάνου ὡς κάτου.

Τὸ δωμάτιο τοῦ νέου, στὸ πέμπτο πάτωμα, ἔβλεπε, σὰν σὲ βαθειὰν ἄβυσσο, στὴν ἀπέραντη σιδηροδρομικὴ γραμμὴ τοῦ τραίνου τῶν Δυτικῶν Ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας, ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἔξοδο τοῦ τουννέλ, κοντὰ στὸ σταθμὸ τῶν Μπατινιόλ. Ὁ Ντιροὰ ἄνοιξε τὸ παράθυρό του καὶ ἀκούμπησε στὸ ἀπὸ σκουριασμένο σίδερο στήριγμά του.

Κάτω του, στὰ βάθη τῆς σκοτεινῆς ὀπῆς, τρία ἀκίνητα σιγιάλα κόκκινα μοιάζαν μὲ χοντρὰ μάτια ζώου πιὸ μακρυὰ ἐφαίνοντο ἄλλα, καὶ ἄλλα ἀκόμη, ἀκόμη πιὸ μακρυά. Κάθε στιγμὴ ἀντηχοῦσαν σφυρίγματα σύντομα ἢ παρατεταμένα, ἄλλα κοντινά, καὶ ἄλλα ποὺ μόλις ἠκούοντο, ἐρχόμενα ἀπὸ πέρα, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀνιέρ. Τὰ σφυρίγματα αὐτὰ ἀνέδιδαν τόνους σὰν καλέσματα φωνῶν. Ἕνα πλησίαζε, ἀναδίδοντας διαρκῶς τὴν παραπονετική του κραυγή, ἡ ὁποία ἐδυνάμωνε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, καὶ σὲ λίγο ἕνα χοντρὸ κίτρινο φῶς ἐφάνηκε, τρέχοντας μὲ μεγάλο θόρυβο. Καὶ ὁ Ντιροὰ κύτταξε τὸ μακρὺ κομπολόϊ τῶν βαγονιῶν νὰ βυθίζεται στὸ Τοῦννελ.

Ὕστερα εἶπε: « Ἐμπρός, δουλειά! » Ἔβαλε τὴ λάμπα του στὸ τραπέζι του. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποὺ θἄρχιζε νὰ γράφῃ, ἀντελήφθη ὅτι δὲν εἶχε παρὰ μόνον χαρτὶ ἐπιστολῶν.

Τόσο τὸ χειρότερο. Θὰ τὸ μεταχειριζόταν ἀνοίγοντας τὶς κόλλες σ' ὅλο τὸ φάρδος των. Ἐβούτηξε τὴν πέννα του στὸ μελάνι καὶ ἔγραψε ἀπάνω-ἀπάνω στὸ χαρτί, μὲ τὸ ὡραιότερο γράψιμό του.

Ἀναμνήσεις ἑνὸς κυνηγοῦ τῆς Ἀφρικῆς.

Ὕστερα προσπάθησε νὰ βρῇ τὴν ἀρχὴ τῆς πρώτης φράσεώς του.

Καθόταν μὲ τὸ μέτωπο στὸ χέρι, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ λευκὸ τετράγωνο τὸ ἀνοιγμένο ἐμπρός του.

Τί θἄγραφε; Δὲν ξαναθυμώταν τίποτε πιὰ ἀπὸ ὅ,τι πρὸ ὀλίγου εἶχε διηγηθῆ, οὔτε ἕνα ἀνέκδοτο, οὔτε ἕνα γεγονός, τίποτε. Ἔξαφνα ἐσκέφθη: « Πρέπει ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μου». Καὶ ἔγραψε: « Ἦταν τὸ 1874, κατὰ τὰς 15 Μαΐου,